

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: O. O.
bytem X
t. č. ve X
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Radilem, LL.M.
sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalované: Vězeňská služba České republiky - Věznice Příbram
sídlem Dubenec 100, 261 15 Příbram

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 17. 2. 2020, č. j. VS-225800/ČJ-2020-800432,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele žalované ze dne 17. 2. 2020, č. j. VS-225800/ČJ-2020-800432, a rozhodnutí vedoucího výkonu oddělení trestu žalované ze dne 10. 2. 2020, č. j. VS-225800-1/ČJ-2019-800432, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Radila, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 24. 3. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta stížnost žalobce podaná proti rozhodnutí vedoucího výkonu oddělení trestu žalované (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 10. 2. 2020, č. j. VS-225800-1/ČJ-2019-800432 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným ze zneužití návykové látky (MET –

metamfetamin + metabolit amphetamin) v nezjištěné době, nejpozději však do 15. 7. 2019 12:20 hod., čímž závažně porušil povinnost uvedenou v § 28 odst. 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 58/2017 Sb. (dále jen „zákon o výkonu trestu“), za což byl žalobci na základě § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu uložen nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu věznice na dobu 15 dnů.

2. Žalobce namítá, že ve věci již bylo jednou rozhodováno, přičemž původní rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo zrušeno z důvodu nedostatečného objasnění všech skutečností významných pro uložení kázeňského trestu. Nová rozhodnutí však podle žalobce neobsahují žádné nové skutečnosti či důkazy. Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a značí neochotu zabývat se stížností žalobce.
3. Žalobce od počátku nerozporoval, že mu v moči byly nalezeny zakázané návykové látky. Má však za to, že žalovaná presumuje jeho vinu a nerespektuje povinnosti vyplývající z právních norem i judikatury, když např. již z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu vyplývá požadavek náležitého objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. Totéž stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „řád výkonu trestu“). Na samotné řízení o kázeňském trestu se dle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jelikož však zákon o výkonu trestu neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až § 8 správního řádu. Dle § 3 správního řádu je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti.
4. Žalobce dále poukazuje na některé konkrétní okolnosti případu, přičemž nepopírá, že má zkušenosti s marihuanou, jejíž účinky jsou ale rozdílné od účinků metamfetaminu. Navíc zakázaná látka pervitin je látkou návykovou, nikoliv nahodilou, což by se za dobu pobytu ve věznici jistě prokázalo v označení žalobce jako uživatele drog. Žalovaná dle žalobce nahrazuje nedostatek přesvědčivých důkazů o vině obecně platnou snahou udržet pořádek a bezpečnost ve věznicích. Podle žalobce však nelze, jak konstatuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), využívat kázeňskou pravomoc takovým způsobem, neboť je tím zcela potlačena povinnost řádně zjistit skutečný stav věci, resp. zjištěné skutečnosti řádně vyšetřit a vyvodit z nich přesvědčivé závěry v řádném odůvodnění, které nevykazuje znaky libovůle. Žalobce je prvotrestanou osobou za majetkový delikt, není závislý a ani mu nebyla prokázána návykovost na omamné látky – tvrdé drogy. Ze žádného žalovanou tvrzeného přímého či nepřímého důkazu proti žalobci nelze dovodit vědomé užití drogy. Žalovaná pouze tvrdí, že to tak muselo být, když vychází z toho, že nebyl prokázán cizí zdroj a způsob vpravení drogy do těla žalobce. To, že nebylo prokázáno, že žalobci látku někdo bez jeho vědomí podal, ale neznamená, že byla prokázána jeho vina – nikdo nepotvrdil, že by návykovou látku vědomě požil a závěr, že musel návykovou látku požit účelově, je nesprávný. Žalovaná sice dle žalobce vytěžila okruh osob pohybujících se v rozhodný den v blízkosti žalobce, avšak neučinila žádné kroky k fyzickému odhalení zdroje drogy či místa uložení ani nepodrobila tyto vytěžené osoby testu, který by mohl otázku původu a formy distribuce v reálném čase objasnit.

K tíži žalované navíc žalobce připomíná, že příbramská věznice je prostupná k distribuci drog či jejich komponentů, o čemž svědčí i informace z veřejných zdrojů.

5. Žalovaná dle žalobce zcela opomíjí zásadu „*in dubio pro reo*“ (v pochybnostech ve prospěch), když v předmětném případě opírá vinu žalobce o ucelený řetězec spekulací a domněnek, a nikoli o ucelený řetězec důkazů. Navíc klade žalobci k tíži, že se nevyjádřil v dané věci ve větším detailu, přičemž opomíjí skutečnost, že byla opakovaně vyzývána k poskytnutí prostoru pro vyjádření obhájce žalobce a k projednání věci za jeho přítomnosti, což však nebylo umožněno. Podklady pro rozhodnutí byly obhájci žalobce zpřístupněny až v den vydání prvostupňového rozhodnutí.
6. Žalobce navíc zdůrazňuje, že kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svou povahou řízením trestním, v němž je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch odsouzeného. Povinností žalované je tedy prokázat zavinění žalobce, a nikoli vyloučit zavinění cizích osob. Žalovaná namísto toho opakovaně přenáší důkazní břemeno na žalobce. Žalobce poukazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50, který je dle jeho názoru zcela aplikovatelný na danou věc. V té souvislosti připomíná, že si plnil své vězeňské povinnosti a že neměl žádné záznamy o porušení vězeňských předpisů. Prvostupňové rozhodnutí mu bylo doručeno dva dny před tím, než Okresní soud v Příbrami měl projednávat jeho žádost o podmíněném propuštění z výkonu trestu, čímž bylo vše zmařeno. Žalobce v závěru shrnuje, že žalovaná bez důvodných pochybností neprokázala, že by, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, návykovou látku sám konzumoval, nebo že si byl vědom (nebo měl být vědom), že návykovou látku konzumuje, tj. že neprokázala nejen jeho úmysl, ale ani jeho nedbalostní jednání.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě opakuje důvody uložení kázeňského trestu uvedené v napadeném rozhodnutí, zejména, že ze spisu je zřejmé, že žalobci bylo ve smyslu § 47 zákona o výkonu trestu před uložením kázeňského trestu umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich. Jeho oprávněním (nikoli však přesunutím důkazního břemene na něj) bylo ve smyslu tohoto ustanovení uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují. Na podporu svých tvrzení mohl navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě. Žalobce ale nic konkrétního na svou obhajobu nenavrhoval. Trest mu byl uložen ve výši zhruba 2/3 maximální sazby, což odpovídá závažnosti spáchaného kázeňského přestupku. Jednání žalobce bylo dle žalované jednoznačně prokázáno doloženými důkazními prostředky, kterými jsou pozitivní výsledek laboratorního vyšetření, svědecké výpovědi doplněné o stanovisko ošetřujícího lékaře, které vyloučilo, že by zjištěná pozitivita mohla být způsobena užívanými medikamenty, a provedené rozsáhlé šetření oddělení prevence a stížností. Zákon o výkonu trestu nestanoví žádný požadavek, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku má jednat, když pouze zakotvuje požadavek zaviněného porušení povinností. Na daný případ lze dle žalované analogicky vztáhnout obecná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 25. 2. 2020 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), dle kterého postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Vina žalobce byla dle názoru žalované dostatečně prokázána ve vztahu k naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. V podmínkách výkonu trestu odnětí svobody je jen těžko představitelné, že by se někdo dobrovolně vzdal dávky drogy pro

jiného odsouzeného. Navíc, pokud žalobce tvrdí, že sám nezneužil návykovou látku, musel mu ji zákonitě někdo podat. Je proto zarážející, že se žalobce nijak nepodivoval nad změnou svého vědomí a chování způsobenou užitím návykové látky a že nekontaktoval pracovníky věznice, aby dopomohl k odhalení údajného viníka. Žalobce nepopřel, že má zkušenosti s marihuanou, avšak zkušenosti s pervitinem odmítá, což je však v rozporu s jeho výpovědí při rozhovoru s psychologem, v němž uvedl, že se dobrovolně léčil z užívání kokainu. Také v komplexní zprávě o žalobci lze v minulosti nalézt protiprávní čin s drogovým kontextem (ohrožení pod vlivem návykové látky). Informace, že Věznice Příbram je prostupná k distribuci drog či jejich komponentů, je irelevantní.

8. Žalobce v replice zejména uvádí, že žalovaná opakuje argumenty, se kterými se vypořádal v podané žalobě. Žalobce trvá na tom, že jeho zavinění nebylo ze strany žalované prokázáno. Žalovaná zcela ignoruje skutečnost, že jakékoliv zavinění, a tedy i nedbalost, je zapotřebí prokázat. Zákon o odpovědnosti za přestupky vychází z koncepce, že z hlediska subjektivní stránky přestupku se v případě fyzických osob vyžaduje zavinění. Nedbalost český právní řád tradičně člení na vědomou a nevědomou, přičemž žalovaná dle žalobce neposoudila věc z hlediska objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy, navíc za situace, kdy sama popírá, že Věznice Příbram je propustná k distribuci drog – tedy v zásadě popírá, že žalobce měl či mohl předvídat, že by mu kdokoli mohl drogy podat. Tím žalovaná sama vyvrací svá tvrzení a v ostatním se spoléhá pouze na spekulace. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu by měl předvídat (být nedbalý), že mu třetí osoba drogy podá. To, že se žalobce nepodivoval nad změnou svého vědomí, není přestupkem, přičemž spekulací je i předpoklad, že měl stav intoxikace subjektivně vnímat.
9. Žalovaná na výzvu soudu předložila spisový materiál. K tomu soud podotýká, že předložený „správní spis“ není chronologicky řazen, jeho listy nejsou nijak číslovány a neobsahuje ani úplný spisový přehled, což jej činí obzvlášť nepřehledným. Ze dvou dílčích spisových přehledů je mj. evidentní, že součástí původního spisu patrně vůbec nebyla podání žalobce ani záznamy o jednání žalobce s psychologem a zpráva o odsouzeném. Až na výjimky navíc není patrné, že by žalovaná komunikovala o svém postupu v kázeňském řízení se zástupcem žalobce, ačkoliv se žalobce i jeho zástupce dovolával zájmu žalobce o poskytnutí právní pomoci. Samotná plná moc advokáta přitom součástí správního spisu není, avšak žalovaná zástupce žalobce ani k jejímu předložení nevyžádala a bez dalšího s ním (občas) jako se zástupcem jednala. Byť je pravdou, že na řízení o kázeňském deliktu se správní řád neužije, uvedené nedostatky značně ztěžují možnost soudu seznámit se s průběhem řízení v jeho úplnosti, vytvářejí zásadní pochybnosti o správnosti a zákonosti postupu žalované a znemožňují též s určitostí posoudit žalobcovu dílčí námitku týkající se údajného nezpřístupnění, resp. pozdního zpřístupnění podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí jeho právnímu zástupci, resp. nijak nezpochybňují jeho (v kontextu obsahu předloženého spisu pravděpodobně) tvrzení, že mu bylo umožněno se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí seznámit až ve chvíli, kdy již toto rozhodnutí bylo sepsáno, což by nepochybně bylo postupem, jenž neobstojí z hlediska principů práva na spravedlivý proces.
10. V tomto směru soud předesílá, že obsah a uspořádání správního spisu je vizitkou práce správních orgánů a jeho nedostatky z principu nemohou jít k tíži účastníků řízení. Naopak vady správního spisu, pokud mají dopad na rozhodné otázky, musí soud hodnotit k tíži žalované. Z obsahu takto předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

11. Zatímco záznam o rozhovoru psychologa se žalobcem ze dne 29. 3. 2018 konstatuje, že žalobce se před pěti lety léčil v psychiatrické léčebně v B. z důvodu užívání kokainu, ale od té doby nic neužil, záznam o rozhovoru s psychologem ze dne 5. 2. 2019 konstatuje, že žalobce od 23 let užíval občasné THC a dříve alkohol. Komplexní zpráva o žalobci ze dne 27. 2. 2019 naproti tomu uvádí, že žalobce byl a je abstinent a nikdy nebyl a ani není uživatelem drog. Vedle toho ale tatáž zpráva konstatuje, že v minulosti se žalobce dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky s drogovým kontextem. K osobnosti žalobce je dále konstatováno, že velmi často porušuje pravidla a normy, je iniciátorem takových situací, akceptuje antisociální chování, opakovaně se snaží ovládat druhé lidi a využívat je ve svůj prospěch, přičemž opakovaně používá lež za účelem zisku výhod, což je schopen i plánovat.
12. Z protokolu o provedení orientačního toxikologického vyšetření moči ze dne 15. 7. 2019 vyplývá, že ve vzorku žalobce byl uvedeného dne ve 12:20 hod. zjištěn pozitivní nález metamfetaminu – pervitinu. Nález byl následně potvrzen i toxikologickou laboratoří (Ústav soudního lékařství a toxikologie VFN v Praze). V souvislosti s provedeným testem ošetřující lékař žalobce ve zprávě ze dne 24. 7. 2019 stručně konstatoval, že nález nesouvisí s jeho ordinací.
13. Podáními ze dne 2. 8. 2019 a 23. 8. 2019 se zástupce žalobce obracel na žalovanou a dožadoval se zdůvodnění učiněných a dalších zamýšlených kroků v předmětné věci.
14. Dne 4. 10. 2019 ředitel žalované odsouhlasil závěrečnou zprávu ze šetření, jež mimo jiné (nad rámec výše popsanych zjištění) uvádí, že dne 15. 7. 2019 byla v prostorech, kde byl žalobce ubytován a pracovně zařazen, provedena dílčí prohlídka zaměřená na omamné a psychotropní látky a prostředky k jejich přípravě s negativním výsledkem. Žalobce měl uvést, že nechápe, jakým způsobem se mohla droga v jeho těle objevit, když žádné drogy nebere a nikdy je nebral, resp. pouze výjimečně si v minulosti zakouřil marihuanu. Současně bylo ve zprávě zmíněno, že byli vytěženi spoluvězni žalobce, kteří s ním bydleli či sdíleli pracoviště, přičemž ti měli shodně uvést, že neviděli, že by žalobce nějakou drogu užil, že neví, jakým způsobem by si ji opatřil, přičemž nezaznamenali změny v jeho chování ani např. to, že by někdo vhodil žalobci něco do jídla nebo pití. Kontrolní orientační vyšetření mělo být dne 9. 9. 2019 provedeno s negativním výsledkem. V závěru bylo mj. konstatováno, že nebylo prokázáno cizí zavinění pozitivního výsledku testu žalobce a že se žalobce dopustil jednání majícího znaky kázeňského přestupku, a proto je doporučeno věc řešit v kázeňském řízení.
15. Podáním ze dne 8. 10. 2019 se žalobcův zástupce namítal, že žalobci nebyla umožněna účinná obhajoba a že neprokázání cizího zavinění automaticky neznamená, že jsou náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina žalobce.
16. Žalovaná vypracovala dne 16. 10. 2019 záznam o kázeňském přestupku, v němž shrnula výše uvedená zjištění a uzavřela, že žalobce v přesně nezjištěné době ve výkonu trestu odnětí svobody nejpozději do 12:20 hod dne 15. 7. 2019 zneužil návykovou látku. Do záznamu žalobce stručně vepsal, že s tím nesouhlasí a že si není vědom toho, že by zneužil návykovou látku.
17. Dne 5. 11. 2019 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí o uložení kázeňského trestu s tím, že se žalobce dopustil výše popsaným jednáním závažného porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, za což se mu v souladu s § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu ukládá nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na

dobu 15 dnů. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce stížnost, v níž uvedl, že nerozporuje nález zakázaných návykových látek. Zdůraznil však, že nebylo prokázáno jeho zavinění, naopak na něj bylo přenášeno důkazní břemeno. Samotná přítomnost návykové látky nemůže jako důkaz jeho viny podle žalobce obstát.

18. K podané stížnosti ředitel žalované dne 12. 11. 2019 rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zrušil a věc vrátil k novému řízení „*tak, aby byly dostatečně objasněny všechny skutečnosti, které jsou pro uložení kázeňského trestu významné.*“
19. Dne 20. 12. 2019 byl sepsán úřední záznam o podání vysvětlení zaměstnance žalované – mistra na pracovišti, na kterém dne 15. 7. 2019 vykonával žalobce pracovní činnost – ze kterého vyplynulo, že žalobce, ač do té doby patřil mezi spolehlivé pracovníky, projevoval dne 15. 7. 2019 známky snížené koordinace, nesoustředil se na práci, odvracel zrak a byl roztěkaný. Na dotazy odpovídal, že je v pořádku. Přesto mistr kontaktoval příslušnou službu, která zajistila odvedení žalobce na ošetřovnu.
20. Dne 31. 1. 2020 byl zástupce žalobce i žalobce informován o tom, že ve věci bude dne 10. 2. 2020 znovu rozhodováno. Žalobce opětovně uvedl, že se závěry žalované nesouhlasí a že si není vědom, že by zneužil návykovou látku.
21. Dne 10. 2. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V jeho výrokové části prvostupňový orgán popsal výsledky testování žalobce a sdělení jeho ošetřujícího lékaře, načež konstatoval, že žalobce (v nezjištěné době výkonu trestu odnětí svobody, nejpozději do 15. 7. 2019 do 12:20 hod.) zneužil návykovou látku, a závažně tak porušil § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, za což se mu ukládá nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na dobu 15 dnů dle § 46 odst. 3 písm. g) téhož zákona. V odůvodnění pak zejména uvedl, že jako základní důkazní prostředky byly použity protokoly o výsledcích vyšetření odebraného vzorku moči a zpráva lékaře, že žalobci nebyly ordinovány žádné léky, které by mohly způsobit pozitivitu nálezu. Dále poukázal na zprávu ze dne 4. 10. 2019 obsahující mimo jiné záznam o výsledcích celkem 7 jiných odsouzených, z nichž nevyplývaly žádné okolnosti byt jen naznačující cizí zavinění positivity žalobce (např. msta jiného vězně). Podstatným pro prvostupňový orgán bylo rovněž sdělení mistra pracoviště, který popsal chování žalobce v inkriminovaný den. Prvostupňový orgán pak vzal v potaz i skutečnost, že žalobce před výkonem trestu zcela nevyloučil užívání návykových látek v předchozí době. Podle prvostupňového orgánu byl žalobce před vydáním rozhodnutí řádně seznámen s písemnostmi, které jsou součástí kázeňského řízení a jsou významnými důkazními prostředky pro zpracování rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Navzdory tomu nevyužil svých práv, neboť pouze opakovaně uváděl, že si není vědom, že by zneužil návykovou látku. To, že žalobci byla dána možnost vyjádřit se, nelze chápat jako přenášení důkazního břemene na něj. Prvostupňový orgán pak závěrem uvedl, že sled okolností, důkazů a úvah tvoří ucelený řetězec, ze kterého vyplývá prokázané zavinění porušení zákonem stanovené nebo na základě zákona uložené povinnosti. S přihlédnutím k tomu, že další opakované testy žalobce již měly negativní výsledek, nebyl trest uložen v maximální možné výši.
22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce stížnost, v níž obdobně jako v nynější žalobě zdůraznil, že trvá na tom, že žádné návykové látky neužil. Nové rozhodnutí ve věci nepřineslo dle žalobce nic nového. Zavinění nebylo žalobci prokázáno, navíc z výpovědi svědků vyplývá, že jej nikdo neviděl návykové látky požit. Ačkoli provedené důkazní prostředky neprokazují, že mu někdo bez jeho vědomí látku podal, neposkytují na druhou

stranu ani dostatečnou oporu pro závěr, že je tato možnost jednoznačně vyloučena. Žalobce sice nepopřel, že má zkušenosti s marihuanou, nicméně účinky marihuany a metamfetaminu jsou zcela rozdílné. Dle názoru žalobce nešlo v předmětném případě o ucelený řetězec důkazů, ale o ucelený řetězec spekulací a domněnek. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že je mu kladeno k tíži to, že se ve věci více nevyjadřoval. Podklady pro rozhodnutí byly jeho zástupci zpřístupněny až dne 10. 2. 2020. Žalobce pak opětovně zdůraznil, že nerozporuje nálezný zakázaných návykových látek. Nebylo mu však prokázáno zavinění, naopak na něj bylo přenášeno důkazní břemeno. Samotná přítomnost návykové látky nemůže jako důkaz jeho viny obstát. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalovaná nepodrobila osoby pohybující se v uvedený den v blízkosti žalobce testu a nečinila ani jiné kroky k odhalení zdroje drogy a místa jejího uložení, ač žalovaná odpovídá za to, že se do věznice drogy nedostanou. Od této skutečnosti nelze odhlédnout ani při určení výše trestu, kterou žalobce taktéž považuje za nepřiměřenou.

23. Dne 17. 2. 2020 vydal ředitel žalované napadené rozhodnutí, jímž stížnost zamítl jako nedůvodnou. V něm obdobně jako ve vyjádření k žalobě zopakoval shora uváděné skutečnosti, přičemž k odvolacím námitkám uvedl, že zákon o výkonu trestu nestanoví žádný požadavek, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná, jelikož pouze obecně zakotvuje požadavek zavinění porušení povinnosti (zde povinnost nekonzumovat návykové látky). K odpovědnosti postačuje zavinění z nedbalosti, není potřeba prokazovat úmysl. Vina žalobce na naplnění příslušné skutkové podstaty byla zcela prokázána. V podmínkách výkonu trestu odnětí svobody je jen těžko představitelné, že by se někdo dobrovolně vzdal dávky drogy pro jiného odsouzeného. Pokud žalobce tvrdí, že sám nezneužil návykovou látku, musel mu ji někdo zákonitě podat. Je tedy zarážející, že se žalobce nijak nepodivoval nad změnou svého vědomí a chování, jak jej popisuje svědecká výpověď, a nekontaktoval pracovníky věznice, aby dopomohl k odhalení případného viníka. Tvrdí-li žalobce určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, pak k nim nenabízí žádný rozumný důkaz a ani správní orgán není s to takový důkaz opatřit. Dle ředitele žalované tak lze na základě toho, jak se věci obvykle dějí, dospět k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce.
24. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 2. 2020), že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě něž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o žalobě rozhodl v rámci možností přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. *in fine*, neboť přihlédl ke skutečnosti, že na výsledku řízení o žalobě nepřímo závisí možnost podmíněného propuštění žalobce.
25. Podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu je odsouzeným zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.

26. Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
27. Podle § 46 odst. 2 zákona o výkonu trestu lze za kázeňský přestupek odsouzenému uložit kázeňský trest.
28. Podle § 46 odst. 3 zákona o výkonu trestu může být kázeňským trestem mimo jiné celodenní umístění do uzavřeného oddílu až na 20 dnů [písm. g)].
29. Podle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny jeho okolnosti a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
30. Podle § 58 odst. 5 věty první a druhé vyhlášky řádu výkonu trestu lze kázeňský trest uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného.
31. Podle § 177 odst. 1 správního řádu se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.
32. Podle § 3 správního řádu platí, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
33. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Přestupek je podle § 15 odst. 2 téhož zákona spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo b) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Z nedbalosti je přestupek spáchán, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
34. Podle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvádí mimo jiné i forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
35. Soud v první řadě konstatuje, že je mu známo mnohdy obtížné postavení správních orgánů vykonávajících kázeňskou pravomoc nad odsouzenými, stejně tak jako i odlišnosti kázeňských řízení od „běžných“ přestupkových řízení. V tomto smyslu lze odkázat na závěry Ústavního soudu, který mimo jiné uvedl (srov. jeho usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08), že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a

bezpečnost ve věznicích v reálném čase. To nicméně neznamená, že je správním orgánům umožněno rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu věci a odůvodnění svých rozhodnutí v těchto a jim podobných věcech, zejména je-li ukládán nejprísnější z možných kázeňských trestů ve významné výměře (zde v rozsahu $\frac{3}{4}$ možné výměry až 20 dnů, nikoliv $\frac{2}{3}$, jak opakovaně nesprávně uváděla žalovaná).

36. Žalobami proti rozhodnutím ukládajícím kázeňský trest osobám odsouzeným k výkonu trestu odnětí svobody se v nedávné minulosti opakovaně zabýval i NSS, přičemž ve shodě s Ústavním soudem zdůraznil, že povinností správních orgánů je v takovýchto případech náležitě zjišťovat skutečný stav a řádně odůvodnit přijaté závěry (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34, ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 89/2014-25, či ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50). Poslední z odkazovaných rozsudků se přitom zabýval situací skutkově velmi blízkou zde řešené, která se liší v zásadě jen tím, že v daném případě odsouzený aktivně poukazoval na možnou kontaminaci jeho hrnku s kávou jiným spoluvězněm a tím, že onen odsouzený měl dlouhodobé problémy s užíváním pervitinu. Uvedeným rozsudkem přitom NSS aproboval postup Krajského soudu v Ostravě, který rozhodnutí o kázeňském trestu zrušil z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu příslušným správním orgánem, a přitom poukázal nejen na nutnost postupovat podle ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterých postačuje nedbalostní zavinění, pokud zákon výslovně nestanoví, že je třeba zavinění úmyslného, ale především potvrdil, že zavinění je vždy nutné prokázat, ať už s ohledem na znění § 46 odst. 1 a § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu, nebo s ohledem na § 58 řádu výkonu trestu. NSS v této souvislosti zdůraznil význam ustanovení § 177 odst. 1 správního řádu, ze kterého vyplývá, že i když se na kázeňská řízení nevztahuje správní řád, neznamená, že neplatí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v jeho ustanoveních § 2 až 8, tedy mimo jiné i zásada, že správní orgán musí postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
37. Právě i s ohledem na poslední z odkazovaných rozsudků NSS soud konstatuje, že žalobce v žalobě zcela přesně vystihl pochybení, kterých se žalovaná dopustila a která způsobují, že napadené rozhodnutí nemůže obstát.
38. Povinností žalované totiž bylo prokázat bez důvodných pochybností zavinění žalobce ve vztahu ke skutku, za nějž byl trestán. Konkrétně bylo nezbytné, hodlala-li žalobce kázeňsky potrestat, nade vší pochybnost prokázat, že žalobce návykovou látku sám vědomě užil, nebo že si byl přinejmenším vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku užil, ač tak činit nesmí. Z tohoto pohledu jsou přitom napadené i prvostupňové rozhodnutí zcela nedostatečná, jelikož se otázce zavinění žalobce prakticky vůbec nevěnují. Forma případného zavinění, resp. jeho popis, absentuje jak ve výrokových částech obou rozhodnutí, tak v zásadě i v jejich odůvodnění. Konstatováno je v podstatě pouze „zneužití návykové látky žalobcem v blíže nezjištěném čase nejpozději do...“, přičemž je opakovaně zdůrazňováno, že nebylo prokázáno cizí zavinění.
39. Lze schválit postup ředitele žalované, který zrušil původní rozhodnutí o kázeňském přestupku s požadavkem, aby bylo přistoupeno k dalšímu došetření věci, nicméně původní rozhodnutí ředitele žalované postrádalo konkrétní identifikaci těch skutkových okolností, jež nebyly předtím řádně prokázány. Soud nepochybuje s ohledem na již tehdy uplatňované námitky zástupce žalobce, že nebylo prokázáno zavinění žalobce a jeho konkrétní forma (alespoň v dělení na úmysl či nedbalost), jež má nepochybně velmi

podstatný dopad mj. na výměru ukládaného trestu. V takové situaci ale nemohla být shledána vina žalobce jen na základě doplněného výsledku mistra z pracoviště žalobce ohledně jeho nezvyklého chování, neboť tato výpověď nepřinesla nic nového k otázce, zda žalobce věděl či musel vědět, že požívá návykovou látku. Pro posouzení tohoto zavinění totiž není prakticky vůbec významné, zda žalobce měl či mohl vědět, že je pod vlivem návykové látky, tj. následek potenciálně trestného jednání. Stejně tak má jen okrajový význam skutečnost, že žalobce neoznámil, že se cítí být pod vlivem návykové látky (nehledě na to, že i kdyby takový stav byl schopne rozpoznat, tak takto mohl postupovat z obavy, že mu bude i eventuální nezaviněné jednání přičítáno bez řádného šetření za vinu), ostatně toto jednání nebylo označeno výrokem prvostupňového rozhodnutí za kázeňský přestupek, pro nějž je žalobce postihován. Podstatné totiž je, zda žalobce věděl či měl a mohl vědět, že si aplikuje návykovou látku. K tomu přitom nebylo zjištěno zhora nic, neboť nebylo vůbec zjištěno, za jakých okolností se návyková látka do těla žalobce dostala, v důsledku čehož ani z průběhu takových okolností nebylo možné dost dobře činit závěry o subjektivním vztahu žalobce k takovému jednání (zda si to přál, zda riziko intoxikace akceptoval či toto riziko nepodloženě podstoupil, popř. si tohoto rizika s ohledem na okolnosti situace měl být vědom, ale pro neprominutelnou nepozornost či lhostejnost si jej ani neuvědomil).

40. Pokud žalovaná opakovaně hovoří o uzavřeném řetězci důkazů, tento pojem si zjevně nesprávně vykládá. Není-li k dispozici přímý důkaz (žalobce byl spatřen či jinak zaznamenán, že si návykovou látku dobrovolně či v nevědomé nedbalosti aplikoval), je možné přesto dospět k závěru o vině, disponuje-li správní orgán uceleným řetězcem nepřímých důkazů, tj. důkazů svědčících o tom, že žalobce tak musel jednat. O ucelený řetězec přitom jde jen tehdy, jestliže tyto nepřímé důkazy ve svém souhrnu s praktickou jistotou vylučují jiné možnosti skutkového děje.
41. V daném případě žalovaná zjevně přímým důkazem nedisponuje, podařilo se jí shromáždit jen důkazy nepřímé. Samotné důkazy o přítomnosti zakázané látky v moči žalobce jsou pouze důkazem nepřímým. Dosvědčují s praktickou jistotou (žalobce validitu těchto důkazů již nezpochybňuje), že žalobci musela být návyková látka aplikována. S ohledem na zcela chybějící informace o hladině zakázané látky či další doprovodné údaje (kromě času odběru) však dost dobře neposkytují jakoukoliv další využitelnou informaci k přesnějšímu určení okamžiku a okolností, za nichž byl žalobce intoxikován.
42. Žalobce přitom mohl být intoxikován zcela nevědomě, aniž by mu to mohlo být vytýkáno. Někdo mu mohl návykovou látku aplikovat do jídla či nápoje z důvodu, aby jej poškodil. Intoxikovaný nápoj či pokrm také mohl být omylem či shodou okolností zaměněn, takže jej dostal žalobce namísto jiné osoby, která se k návykové látce chtěla skrytě dostat. Žalobci si mohl látku aplikovat též v mylném přesvědčení, že se jedná o něco jiného (jinou osobou poskytnutý či podvržený „běžný“ lék apod.). Uvedené možnosti nejsou zcela absurdní, mohou v praktickém životě ve věznici, v níž jsou podloudně návykové látky dostupné, jak se bohužel ukázalo, nastat, aniž by v takové situaci bylo možné u žalobce shledat byť jen nedbalostní zavinění na výsledném stavu.
43. Žalovanou obstarané důkazy přitom (např. díky přesnějšímu vymezení okamžiku, kdy k intoxikaci muselo dojít, množství požití návykové látky a míst, v nichž se v uvedenou dobu žalobce pohyboval) tyto možnosti nejsou schopné bezpečně vyloučit. Již v prvotním řízení provedené výsledky dalších odsouzených sdílejících se žalobcem celu či pracoviště, kteří uvedli, že neviděli, že by někdo žalobci dal např. něco do jídla nebo pití, v tomto

směru mohou mít vypovídací hodnotu, avšak jen pokud by současně žalovaná byla schopna vysvětlit, že se jedná o jediné osoby, které mohly takto žalobci návykovou látku podat. Zásadní slabinou přitom ale je, že v situaci, kdy je nutné zvážit, zda někdo ze spoluvězňů nechtěl žalobce poškodit i za nepochybně značnou cenu takového postupu, součástí správního spisu výsledky těchto ostatních vězňů vůbec nejsou. Sice tito odsouzení měli shodně uvádět, že neviděli, že by někdo žalobci návykovou látku podal, ovšem bez znalosti průběhu jejich výsledku nebylo možné dost dobře vyhodnotit, zda někteří z nich nelhali a neměli motiv žalobce poškodit. Z hlediska kusé argumentace žalované v dosavadních rozhodnutích se jeví, že žalovaná bez srozumitelného důvodu tvrzením jiných odsouzených bez znalosti jakýchkoliv bližších okolností jejich výsledku bezmezně věří, zatímco tvrzení žalobce bez dalšího zpochybňuje. Za této situace ale nemůže (přínejmenším pro nedostatek rozhodných důvodů) obstát závěr prvostupňového orgánu, že *„sled všech okolností, důkazů a úvah tvoří ucelný řetězec, ze kterého vyplývá prokázané zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti“* aprobovaný žalovanou s následnou argumentací, že zákon o výkonu trestu nepožaduje úmyslné zavinění, přičemž *„[v]ina výše jmenovaného byla zcela prokázána ve vztahu k naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku porušení stanovené kázně a pořádku a požití návykové látky“* s tím, že *„[v] podmínkách trestu je jen těžko představitelné, že by se někdo dobrovolně vzdal dávky pro jiného odsouzeného“* a že *„je více než zarážející, že [žalobce] se nijak nepodivoval nad změnou svého vědomí a chování“*.

44. Zavinění žalobce, jímž se, jak uvedeno výše, žalovaná v podstatě nezabývala, skutečně nelze (byť třeba i ve formě nevědomé nedbalosti) dovozovat ze zjištěného pozitivního nálezu na základě učiněných odběrů, vyjádření ošetřujícího lékaře žalobce, že nález nemůže vyplývat z (případné) medikace žalobce, a toho, že žalobce opakovaně užití návykové látky popíral, a to aniž by k tomu předkládal argumenty, kterými by měl obvinění své osoby vyvracet. Totéž platí i ohledně žalobcovy minulosti související s návykovými látkami, nadto pak za situace, kdy si obsah spisového materiálu v tomto smyslu zjevně protiřečí různými zmínkami na široké škále od údajů o naprosté abstinenci žalobce až po údaje o léčbě závislosti na kokainu. Společné mají tyto zprávy snad jen to, že žádná z nich ani náznakem neuvádí, že by žalobce měl v minulosti jakoukoliv zkušenost s pervitinem (metamfetaminem).
45. Byť si soud nemyslí, že by žalovaná cíleně přenášela na žalobce důkazní břemeno, důsledky postupu založeného na chybějícím prokazování zavinění alespoň na úrovni nevědomé nedbalosti a mimo řádky naznačujícího, že takové dokazování si lze představit jen tehdy, pokud žalobce výslovně označí konkrétní mechanismus, jak se droga do jeho těla bez jeho zavinění dostala, jsou v podstatě shodné s tím, jako by žalovaná na žalobce takové důkazní břemeno kladla. V případě nevědomé nezaviněné intoxikace totiž žalobce vůbec nemusí vědět, jak se droga do jeho těla dostala. Může nanejvýše spekulovat o možných variantách takové situace. V řízení o trestním obvinění přitom obviněný není povinen svoji obhajobu podrobně specifikovat a i přes obecnost takové obhajoby je v takové situaci nutné trestní odsouzení založit na dostatečném důkazním podkladu. Žalobce přitom opakovaně a setrvale zdůrazňoval nutnost prokázat jeho zavinění.
46. Soud vůbec nevylučuje možnost, že žalobce mohl daný skutek spáchat vědomě, třeba i úmyslně. Aktuálně však pro takový závěr nebyly v napadeném rozhodnutí předloženy dostačující argumenty a odpovídající důkazy (ucelený řetězec nepřímých důkazů) v rozsahu vylučujícím možnost, že žalobce svou intoxikaci nezavinil, nejsou obsahem ani

předloženého správního spisu. Soud ve správním soudnictví přitom není v pozici, aby takové důkazy sám vyhledával a odpovídající argumentaci sám tvořil. Tím by se totiž zpronevěřil svému úkolu nestranně posoudit spor mezi žalobcem a žalovanou.

47. S ohledem na veškeré výše uvedené je tak namísto zcela přisvědčit žalobě, protože závěry žalované o vině žalobce jsou částečně nepřezkoumatelné (z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých úvah žalovaná dospěla k závěru o vině žalobce, byť jen ve formě nevědomé nedbalosti), přičemž současně platí, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Soud tak shledal naplnění důvodů v § 76 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. s. pro to, aby přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí i bez nařízení jednání. Vzhledem k tomu, že vada v podobě chybějící opory skutkového stavu ve správním spise se týká i prvostupňového rozhodnutí, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i je.
48. V navazujícím řízení pak bude na žalované, aby respektovala shora nastíněný právní názor soudu a v jeho mezích znovu a pečlivěji posoudila otázku zavinění žalobce. V tomto ohledu je potřebné, aby zejména doplnila obsah správního spisu o samotný obsah výpovědí spoluvězňů, kteří v rozhodnou dobu (je-li ji žalovaná schopna na základě provedených důkazů vymezit) byli se žalobcem a mohou popsat, kde byl a co dělal. Při porovnání výpovědí žalobce a těchto ostatních osob by pak měla žalovaná vysvětlit, proč uvěřila těmto svědkům, a naopak neuvěřila žalobci. Ve výsledku by pak měla žalovaná vysvětlit, na základě jakých úvah dospěla k závěru, že na základě takto prověřenou skutkového stavu lze s praktickou jistotou vyloučit, že by žalobce požil drogu nevědomě, resp. že si alespoň měl a mohl být vědom, že si zakázanou látku aplikuje. V případě, shledá-li zavinění žalobce ve vztahu k porušení povinnosti dle zákona o výkonu trestu, je povinna míru prokázaného zavinění promítnout do výrokové části i do odůvodnění nově vydávaného rozhodnutí, přičemž lze podotknout, že míra zavinění by měla být zohledněna v povaze a výměře ukládaného kázeňského trestu.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 10 200 Kč, kterou tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky jako podání ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, z náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z předchozích částek, tj. 2 142 Kč, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu